

TAKEN KAN MEN DELEGEREN, VERANTWOORDELIJKHEDEN NIET

16 november 1971

Vraag: Taken kan men delegeren, verantwoordelijkheden niet. Kunt u dat nader uitleggen en de verantwoordelijkheid in onze tijd toelichten?

Antwoord: Ja, misschien kan ik dat doen met een voorbeeld:

De ouders zeggen tegen hun kind: Er is hulp nodig bij de burens, ga jij even helpen. Het kind veroorzaakt een ongeval. De taak is gedelegeerd naar het kind, de verantwoordelijkheid blijft liggen bij de ouders. Dit voorbeeld maakt misschien al heel veel duidelijk.

U kunt zeggen, wij tezamen kunnen een land niet besturen, wij kiezen een regering. U hebt dus de taak van het bestuur gedelegeerd, maar de verantwoordelijkheid voor hetgeen er geschiedt door degene die u hebt aangeduid blijft bij u berusten. Dat is een deel van uw taak, uw wezen, van uw leven.

Geestelijk is dat precies hetzelfde. Je kunt misschien een geest oproepen om een bepaalde taak voor je te vervullen, als je bekwaam bent in de magie. Maar niet de geest is dan aansprakelijk, maar uzelf bent aansprakelijk voor de gevolgen die zo ontstaan. Het kind, de geest, et cetera, kan misschien aansprakelijk worden geacht voor de aanvaarding van de taak. Maar die taak is aanvaard in de veronderstelling dat de taak goed volbracht zou worden.

De anderen, die dit misschien ook hebben verondersteld en daardoor hun eigen pogen of hun eigen noodzaak tot ageren ter zijde hebben gesteld, zijn echter voor het tekortkomen van de anderen aansprakelijk. Dat is iets wat de meeste mensen niet beseffen. Je bent niet alleen aansprakelijk voor hetgeen je doet, maar ook voor hetgeen je niet doet. Je bent zelfs aansprakelijk voor datgene wat je anderen laat doen. Je kunt je verantwoordelijkheid niet ontlopen.

Voorbeeld: Stel dat er een harmonische groep is, de harmonie van die groep vormt een kracht, deze kracht beïnvloedt de leden. Eén van de personen besluit die harmonie te verbreken. Blijft de rest harmonisch, dan is zijn verantwoordelijkheid daarvoor niet zo groot, hij zal zelf ongetwijfeld de resultaten van zijn disharmonie moeten verwerken. Maar stel dat die persoon een splitsing in de groep tot stand zou brengen, dan scheidt hij twee strijdige krachten, en waar harmonie was ontstaat een ontzettende disharmonie die allen kan beïnvloeden. En wanneer deze beïnvloeding optreedt, dan is degene die dit dus tot stand heeft gebracht aansprakelijk, de anderen zijn beperkt aansprakelijk.

Volledig aansprakelijk is degene die het tot stand brengt. Geestelijk is dit volkomen waar omdat alles wat je zelf veroorzaakt, ongeacht de middelen of wijze waarop, is iets dat je in je eigen bestel, in je eigen leven moet uitwerken, waarmee je dus moet leven in de geest en waarbij menigene niet in staat is om te aanvaarden, dat zijn gevoel van eigenwaarde zo overdreven was, omdat hij zich voortdurend als waardevol en belangrijk heeft voorgesteld, niet beseffend dat dit alleen kon door het geven van het onaangename, een onaangename taak als het ware, aan anderen, het delegeren van verantwoordelijkheden, van krachten, van mogelijkheden. Nu echter in de geest zal hij erkennen: Ik ben daarvoor aansprakelijk. In zoverre als ik dit had kunnen voorzien en begrijpen zal ik dit zelf moeten uitboeten, ik loop er als het ware mee rond als met een verklaring: Deze mens is aansprakelijk voor .....

Misschien is uw vraag hiermee beantwoord of wenst u een aanvulling?

Ja graag.

Vraag: Als men een oorzaak scheidt en men beseft niet volledig wat de gevolgen daarvan kunnen zijn, wordt je verantwoordelijkheid dan volledig gesteld of kan die beperkt worden?

Antwoord: Uw verantwoordelijkheid wordt volledig gesteld, uw schuld echter is kleiner, maar de verantwoordelijkheid blijft bestaan.

Vraag: Zijn die twee begrippen dan niet hetzelfde?

Antwoord: Neen. Schuld is datgene wat de ontkenning van eigen juistheid inhoudt.

Het is net als het begrip: Zonde, iets dat betrekking heeft op je besef ten aanzien van jezelf. Laat ons het eenvoudig stellen, wanneer u zegt: Mijn verantwoordelijkheid is een moer aandraaien. Heb ik dat

niet gedaan dan is die verantwoordelijkheid klein. Maar als die nu toevallig in een auto zit en daardoor veroorzaakt die auto een ongeval met zes of zeven doden, dan kunt u zeggen: Ja maar dat kon ik niet voorzien dat heb ik niet gewild. Maar u bent er aansprakelijk voor, u bent de oorzaak. Uw schuld is aanmerkelijk kleiner omdat u het niet gewild hebt. Dus uw eigen besef zegt: Een volgende keer zal ik dat anders moeten doen, want dit is verschrikkelijk, dit kan ik eigenlijk haast niet aanvaarden.

En daarmee kun je dus zeggen: Kijk ik heb het wel gedaan, maar mijn intentie was anders. En daardoor kun je dan geestelijk in het licht bestaan, waar iemand die dat volledig bewust had gedaan misschien in het duister had moeten leven. Maar de aansprakelijkheid voor de "oorzaak en gevolgketen" blijft bestaan, die kun je niet uitwissen.

Vraag: Hoe werkt zich dat dan verder af, is dat dan de oorzaak en gevolgwerking in je verdere leven?

Antwoord: Dit kan uitwerken op uw onmiddellijke leven en doet dat ook meestal, omdat het besef van de verantwoordelijkheid, ook wanneer het bewust verworpen is, toch ergens in u bestaat en dus uw verdere beslissingen en uw houding tegenover de wereld beïnvloedt.

Het is echter zeker dat het uw geestelijk bestaan, omdat hier de scheiding tussen bewust en onbewust wegvalt, in veel grotere mate en veel kenbaarder zal beïnvloeden. Je kunt op aarde jezelf voortdurend voorhouden dat je toch een goed mens bent, al weet je dat je verkeerde dingen hebt gedaan. Je kunt zeggen, dat verkeerde heb ik zo niet bedoeld, het was zo erg niet. Toch blijft uw innerlijk nu weldegelijk bewust van wat u tot stand hebt gebracht daarmee, en u zult even onbewust vaak proberen uzelf daarvoor te bestraffen. U zult, even onbewust, geremd worden wanneer u in soortgelijke omstandigheden komt. Dat beïnvloedt weldegelijk uw leven, maar daar kunt u die illusie hoog houden. Op het ogenblik dat je in de geest komt valt de mogelijkheid je met die illusie te verdedigen weg, zolang je wilt leven in het licht. Wil je dit niet, dan kom je in het duister terecht waar alleen de illusie overblijft en verder niets. En ook dat is een zéér onbevredigend bestaan.

Wanneer hieromtrent geen vragen meer zijn, dan zal ik zelf het woord nemen.

Als u hier bent, dan neem ik aan dat u zoekt naar een verandering in uzelf. Niemand kan u veranderen, dat kunt u alleen zelf doen. Niemand kan u bevelen geven, die u zouden veranderen, dat kunt u alleen zelf doen. Wanneer u hier komt dan is het niet zo belangrijk dat u speciaal hier komt, dus bij ons, er zijn vele wegen en mogelijkheden. Maar één ding is wel zeker. Je kunt alleen een weg gaan, wanneer je die weg aanvaardt. Het aanvaarden van elke weg brengt bepaalde verantwoordelijkheden met zich mee.

Wanneer u bijvoorbeeld zegt: Wij willen de weg van de Orde volgen, dan houdt dat dus ook wel in, dat u dus materieel deel hebt aan de belangen van de Orde, dat u een zekere aansprakelijkheid voor het instandhouden van de mogelijkheden draagt. Wanneer u zegt: Ach, dat interesseert mij eigenlijk minder, dan kunt u misschien naar een kerk gaan, dan kunt u een andere esotherische scholing, een loge gaan volgen. Maar in al die gevallen kan niemand u een waarheid geven. Je kunt alleen zelf een waarheid vinden, dat moet u wel begrijpen.

En elke keer wanneer u zich bij een groep voegt, bent u dus tegenover die groep aansprakelijk, u hebt verantwoordelijkheden. Nu is het in deze wereld ontzettend moeilijk om verantwoordelijkheden te dragen. Het is nog veel lastiger wanneer je eigenlijk een verantwoording draagt, terwijl je het idee hebt dat het niet helemaal nodig is, dat je misschien geld betaalt of tijd besteedt die je aan een ander had kunnen overlaten, die hadden dat ook wel eens kunnen doen.

Dus je moet zelf, in jezelf, een zekere harmonie vinden. Die harmonie bestaat niet uit hetgeen die anderen zeggen, of wat wij zeggen, een mens, of een andere lering, die harmonie bestaat uit uw eigen aanvaarding van een innerlijke kracht die "Licht" heet of "God", of hoe je ze ook noemt.

Wanneer je leert die innerlijke kracht in jezelf te aanvaarden, te erkennen, te wekken, dan is er ook een ogenblik mogelijk dat je je voor een korte tijd aan de wereld onttrekt.

Een dergelijke beleving is voor vele mensen eigenlijk een soort wonder, waar zij later naar terug blijven hunkeren. Dat is natuurlijk dwaas. De beleving moet aanleiding zijn tot een volgende fase van leven en beleven. Je kunt het verleden niet terughalen en je kunt het eenmaal beleefde niet gelijkelijk doen herontstaan, zonder jezelf te schaden en mogelijk vele krachten op te roepen die minder wenselijk zijn.

Je bent dus aan jezelf overgeleverd. Vraag je dus eerst eens af: Wat ben ik? Wat wil ik? Wat kan ik doen? Wat voor eigenschappen heb ik? Niet: Hoe kwaad of hoe goed ben ik, dat kunt u vanuit uw stoffelijk standpunt toch heel moeilijk overzien.

Vraag u af: Wat zijn mijn kwaliteiten? Wat zijn mijn wensen? Wat zijn mijn dagdromen?

Deze dingen helpen u om te beseffen wat u wezenlijk wilt en wat u niet wilt. Wat u bent en kunt en wat u niet kunt. Werk met hetgeen je als een eigen vermogen, dus een kunnen, hebt onderstreept.

Juist in een wereld als die verwarde wereld van nu, is het heel erg belangrijk dat je juist werkt met die kwaliteiten en eigenschappen die u werkelijk bezit, en niet allerlei eigenschappen en mogelijkheden pretendeert te bezitten die je niet werkelijk hebt. Daaraan zou je te gronde kunnen gaan, omdat je jezelf niet wezenlijk kunt ontwikkelen, en dus voortdurend de mindere wordt van anderen, en achterblijft ten aanzien van de ontwikkeling die mogelijk is voor u.

Wanneer je iets aanvaardt, dan moet je ook leren je te beperken. Het is niet goed om over waarden te gaan argumenteren, die je zelf niet kunt overzien. Het is juist om je af te vragen wat je zelf kunt doen. En wanneer het gaat over een argument ten aanzien van een godsdienst, een geestelijke lering of wat ook, dan moet je je niet afvragen: Ja maar is dat daarboven nu wel helemaal zoals ik het denk?

Of: Wie kan mij uitleggen hoe het in elkaar zit? Dan moet je je afvragen: Hoe kan ik er mee werken? Het is vaak veel belangrijker dat je met iets kunt werken, dan dat je het kunt verklaren.

Voorbeeld: In de moderne voedingsindustrie bestaat een reeks van conserveringswijzen. Maar helpen die u om een blikje open te maken, waarin de geconserveerde spijs is opgeborgen? Uw kennis heeft u niet nodig. Wel een blikopener.

Op dezelfde manier moet u over uw geestelijk streven nadenken. Het gaat er niet om dat je precies weet hoe een kracht in elkaar zit, waar zij vandaan komt en hoe ze werkt. Maar wel hoe je die kracht in jezelf bruikbaar kunt maken. Dat is een heel belangrijk argument.

Dan zou ik u de raad willen geven, in deze tijd, om u een zekere mate van onverschilligheid aan te wennen. Wanneer u namelijk voortdurend bewogen wordt en u emotioneel voortdurend laat opgaan in alles wat er rond u gebeurt, dan bevindt u zich in een toenemende reeks van conflictsituaties, dan is het onheil, de ellende niet van de lucht. Wanneer u echter terug kunt treden en alleen daar optreedt, waar u dit krachtens uw eigen wezen, dan wel krachtens de behoeften van anderen, als onvermijdelijk erkent, dan zult u hierdoor in staat zijn evenwichtig te blijven in een wereld waarin onevenwichtigheid steeds meer voert tot allerlei grote conflicten en ellende. Beroep je nooit op anderen. Wie een beroep doet op anderen, voor geestelijke krachten of vervulling van stoffelijke taken, voordat hij geprobeerd heeft ze zelf te volbrengen, is altijd weer iemand die tekort schiet tegenover zichzelf en zichzelf hulpeloos maakt.

In uw wereld zijn een groot aantal verschijnselen, artikelen en middelen, die nu als normaal bekend staan, eigenlijk van zeer tijdelijk karakter. Zij zijn namelijk afhankelijk van economische zaken, van een geestelijk klimaat. Hoe afhankelijker u bent, hoe kwetsbaarder u bent.

Tracht uw eigen onafhankelijkheid in de eerste plaats tot stand te brengen en zoek daarbij ook naar een zekere geestelijke onafhankelijkheid. Samenwerking en harmonie kunnen nooit een onderwerping betekenen, zij kunnen wel een vrijwillige aanvaarding betekenen, maar zij moet vrijwillig en bewust geschieden.

Wanneer ik kijk naar de ontwikkelingen op uw wereld, dan valt mij verder op dat, langzaam maar zeker, een hele reeks oude regels niet meer gelden. Vroeger zei je tegen de mensen: Ga de frisse lucht even in, ga naar buiten, haal diep adem. In vele gevallen kun je dat nu niet meer doen, om de doodgewone reden dat die frisse lucht buiten eigenlijk niet meer bestaat. Maar je kunt dus wel zeggen: Wanneer u voor uw gezondheid iets wil doen, begeef u naar die gebieden waar dus de juiste ademhaling nog mogelijk is, waar nog voldoende zuurstof aanwezig is. Dat betekent: Bossen, vaak het zeestrand, vooral wanneer er zeewind heerst. Hou op dezelfde manier rekening met uw voeding. Er is een tijd geweest dat het zo rauw mogelijk gebruiken van vruchten bijvoorbeeld goed was, het is u wel duidelijk geworden dat het nu niet meer geldt. Daarom, probeer uw consumptie te regelen met uw wezenlijke behoeften en zorg ervoor dat alles wat u consumeert voldoende gereinigd is. Tussen haakjes, het is zeer goed mogelijk dat, binnen een half jaar, enkele grote epidemieën van voedselvergiftiging uitbreken, doordat bepaalde producten teveel stoffen uit de bodem hebben opgenomen die schadelijk zijn. In andere gevallen doordat de gebruikelijke handelsmethoden hebben gevoerd tot het toevoegen van stoffen die voor de mens giftig zijn en dan in een wat grote dosis.

Het zal u duidelijk zijn dat men niet kan zeggen: Mens ga terug naar de natuur. U kunt alleen tegen die mens zeggen: Zoek je evenwicht. Maar voor dat evenwicht heb je allerhande dingen nodig, lichamenlijk en geestelijk. Geestelijke zekerheden heb je niet zo hard nodig, de meeste mensen denken dat, maar wat je nodig hebt is een stimulans, opdat je eigen geestelijk leven actief blijft.

Stoffelijk heb je dus ook beweging nodig. Het is vaak belangrijker dat je de nodige lichaamsbeweging neemt, dan dat je allerhande wonderlijke taken volvoert. Want je moet zorgen dat je in staat blijft om binnen die wereld, actief en nuttig, op te treden. Misschien vindt u het vervelend dat ik deze dingen zeg, maar er is gevraagd: Wat kunnen wij praktisch doen in deze tijd?

Dan wil ik u verder wijzen, al is dit reeds vaker gebeurd, op de noodzaak om ook in sociaal verband anders te gaan denken. U leeft in gemeenschappen. Die gemeenschappen zijn vaak betrekkelijk klein. Over het algemeen heeft men tot nu toe gedacht aan "het totaal", dus bijvoorbeeld in België denkt men niet aan een klein stadje of dorpje, een straat, maar denkt in termen als misschien: Vlaanderen, Wallonië, België, of het Nederlandse taalgebied. Dergelijke dingen.

Probeer uw activiteit en belangstelling eens terug te brengen tot de kleinste eenheid, waarin het sociaal gebeuren zich afspeelt.

Hier op de juiste manier harmonisch en actief werken, betekent dat je iets tot stand brengt. Grijpen naar een grotere gemeenschap houdt meestal in, in deze periode, dat je eigenlijk de belangen van allen schaadt in de naam van een geheel dat niet wezenlijk bestaat.

Geestelijk is dat precies hetzelfde. U kunt rustig naar uw kerk gaan, mits u daar harmonie vindt, maar beschouw het dan gewoon als: Ja, maar ik behoor nog tot de grote kerkelijke organisatie zus of zo. Beschouw het dan gewoon als: Ik behoor tot deze groep en ben daarmee harmonisch, dan zult u zich niet bezighouden met de grote lijnen, maar u zult zich bezighouden, als u Christen bent, bijvoorbeeld met het uitdragen van een daadwerkelijk Christendom in uw eigen groep. Er is een enorme neiging geweest tot centralisme en centralisatie overall. Dit betekent echter steeds meer dat de eenling een nummer wordt, een factor, ook geestelijk.

Wanneer je zegt: Wij hebben een grote geestelijke groepering, dan kun je geen vrijheid van denken, geen discussie meer toestaan. Wanneer je in een kleine groep bent, kan dat wel.

De eerste Christenen hadden zo intens levende gemeenschappen, juist omdat zij klein waren, omdat zij voor een groot gedeelte hun eigen wetten en regels nog stelden. Omdat een ieder deel had, niet alleen maar aan een groot en abstract wordend geloof, een geloofsbelijdenis, maar aan een daadwerkelijke leefwijze, die door de groep tot uiting werd gebracht. Zoek datzelfde in uw eigen tijd en op uw eigen wijze.

Ten laatste zou ik u nog één raad willen geven: Zoek in deze dagen niet naar de dingen die negatief zijn, maar naar het positieve. Zoek naar de kleine vreugden van het leven en laat dan het grote leed maar een beetje langs je heen gaan. Help waar je kunt om leed te stelpen, wanneer het binnen je vermogen ligt, laat je er niet te veel door ontroeren. Zoek het bestaan in eigen geestelijk beleven. Natuurlijk, er zijn heel wat mogelijkheden om beter en juist en mooier geestelijk te leven, maar de wijze waarop u zelf geestelijk werkt en leeft geeft voor u de beste mogelijkheden. Probeer het daarmee te doen.

Ik heb dit alles naar voren gebracht omdat er werd gevraagd: Hoe moeten wij reageren, hoe leven wij juist?

U leeft juist wanneer u uw eigen verantwoordelijkheid op u durft nemen, wanneer u van niemand hulp of steun eist, tenzij u zelf tot uw uiterste vermogen en kunnen bent gegaan, en ik geloof dat u, door deze manier van handelen en van leven, in deze tijd toch een maximum aan geestelijke wijsheid uit uw leven zult putten en daarnaast een zo groot mogelijke innerlijke harmonie en stoffelijke prestatie kunt bereiken. En als u zich afvraagt of dat waar is, onthoudt u dan verder: Het oordeel van anderen kan in deze nooit beslissend zijn.

Vraag: Voor een geestelijk leven heb je een stimulans nodig, wat kan dat zijn?

Antwoord: Wel, je kunt dus mentaal redelijk proberen om een geestelijk leven op te bouwen, maar dat zal nooit inhoud kunnen krijgen wanneer er niet een zeker gevoel, een zekere innerlijkheid mee verbonden is. Het blijkt heel vaak dat, voor geestelijke belevingen, de niet rationele elementen van veel

groter belang zijn dan de rationele. Een stimulans van het geestelijk leven kun je dus vinden door je eigen innerlijk niet uit te drukken in termen, maar door af te gaan op dat wat op je komt afstormen.

Er zijn indrukken bij, bijvoorbeeld de sfeer die hier vanavond was, als je die sfeer aanvoelt en ze is niet erg gunstig, dan moet je zeggen: Hoe kan ik daartegenover het goede zetten? De uitdaging: Ik hoef mij daar niet aan te onderwerpen, is dan een geestelijke stimulans. In de gehele wereld is die geestelijke stimulans nodig en die kan ontstaan alleen door het wegvallen van zekerheden. Pas wanneer de zogenaamde redelijke zekerheid steeds kleiner wordt, zal de behoefte om zich te beroepen op innerlijke zekerheden, die niet in woorden, maar grotendeels in aanvoelen en emotie worden uitgedrukt, naar voren komen.

Vraag: Kunt u iets vertellen over de mystiek? Een voorbeeld van mystieke beleving, het nut, de mogelijkheden en hoe men ertoe komt?

Antwoord: Kort samengevat, het karakter van een mystieke beleving bestaat in het vergeten van de wereld en soms zelfs van jezelf. Voorbeeld: Je voelt je op een gegeven ogenblik zo één met alles, dat je het bewustzijn voor je directe omgeving verliest en eigenlijk niet eens meer beseft dat je zelf bestaat. Je ondergaat alleen de totaliteit. Dat is een voorbeeld van een mystieke beleving. Wat is het nut ervan? Het geeft het "ik" de mogelijkheid een harmonie te bereiken met grote delen van de kosmos en daardoor in zichzelf ook later impulsen, krachten en werkingen vanuit die kosmos te centreren en vanuit zichzelf verder te hanteren, dus te gebruiken, uit te stralen, enzovoort.

Hoe komt men ertoe? Ja, eigenlijk door een zelfvergetelheid, die soms bereikt wordt in een gebed, soms in meditatie, in contemplatie en dus in ieder geval vereist dat je je losmaakt van de wereld zoals je die kent, dat je absoluut tot rust komt en in jezelf denkt, want het denken speelt op dat ogenblik ook nog een rol, aan hogere waarden. Voldoende?

Vraag: Als aanvulling, broeder: Uit de kosmos, wat wordt daarmee bedoeld?

Antwoord: Nu, onder de kosmos verstaan wij het geheel van het zijnde, behorende tot dit tijdruimtelijk geheel, inclusief de daarin voorkomende sferen, andere dimensionale werelden, en de grote entiteiten of persoonlijkheden die hierin sturend optreden.

Vraag: Hoe kun je de mensen stoffelijk helpen in de toekomst, indien men geen inkomen heeft of over geen middelen beschikt?

Antwoord: Ik zou zeggen, dan kun je de mensen nog veel gemakkelijker helpen, omdat zij dan niet van je verwachten dat je hun schulden betaalt, en dan kun je ze pas helpen om zelf hun persoonlijke toestand en mogelijkheden onder ogen te zien.

De beste methode is:

- In de eerste plaats: Schenk hen gehoor. Een mens moet eens uit kunnen praten, hij moet eens een keer kunnen zeggen wat hem allemaal dwars zit.
- Ten tweede: Straal rust uit, straal harmonie uit.
- Ten derde: Wanneer u de mogelijkheid daartoe in uzelf erkent: Probeer hen genezende krachten toe te stralen zover zij die nodig hebben.
- Ten laatste: Wanneer u ziet dat er bepaalde taken zijn die de mensen niet, of niet snel genoeg, zouden kunnen volbrengen, steek dan een handje toe. Dan hebt u meer gedaan dan wanneer u ze grote kapitalen geeft, die zij dan waarschijnlijk toch wel weer zouden verliezen.

Vraag: Als men niet akkoord gaat met de overtuiging van een persoon in kwestie, denkt dat die egoïstisch is of zo, kan men dan die rust uitstralen tegenover die persoon?

Antwoord: Ik dacht van wel, omdat je je niet afvraagt: Hoe is die persoon in zijn instelling, maar gewoon erkent: Deze persoon heeft rust en harmonie nodig. Wat hij dan zelf daarin is en wat hij er zelf mee doet, dat gaat je eigenlijk niet veel aan.

U Zegt: Hij is vanuit mijn standpunt egoïstisch. Maar heel veel mensen, die vanuit uw standpunt egoïstisch lijken, zijn dat in wezen niet. Laten wij dat niet vergeten. Je beoordeelt altijd van de buitenkant, je kunt het innerlijk moeilijk herkennen. Straal daarom die harmonie uit. Wanneer de persoon deze niet kan accepteren, dan is het heel jammer voor die persoon, maar dan hebt u, van uw

kant, gedaan wat u kon doen en in 9 van de 10 gevallen zult u tot uw verbazing ontdekken dat u inderdaad geholpen hebt.

Het is, zoals de meeste goede dingen, heel eenvoudig.

Vraag: Hoe moeten wij in onze tijd "vrijheid" interpreteren?

Antwoord: Ja, hoe zou je in alle tijden vrijheid moeten interpreteren?

Ik geloof dat vrijheid is: Leven zoals je wilt, met dien verstande dat je, op grond van je eigen besef van verantwoordelijkheid en redelijkheid, jezelf beperkingen oplegt, en je rekening houdt met het recht van "vrij zijn" van alle anderen. Ik geloof dat dat de altijd geldende interpretatie is.

Ik zou ook nog kunnen zeggen: In het streven naar vrijheid is de belangrijkste factor: Het erkennen van het volledig recht op persoonlijke vrijheid van ieder ander.

Vraag: Wat is het verschil tussen de gevolgen van een verantwoordelijkheid en die van een schuld?

Antwoord: Een verantwoordelijkheid is dus een ervaring, en een schuld is een emotionele belasting.

Dus, wanneer u een bepaalde verantwoordelijkheid hebt, dan betekent dit een reeks van ervaringen, ook wanneer u die verantwoordelijkheid niet, of niet voldoende, beseft.

De samenhang is in u vastgegrift en die moet later verwerkt en begrepen worden, het is dus een bewustzijn. Maar een schuld, dat wil zeggen, een directe relatie tussen jezelf en een gebeuren, waarbij je niet slechts een verantwoordelijkheid beseft, maar ook dus het deel hebben aan de ander, aan het gebeuren. Het is dus een soort emotionele toestand en daarom is schuld veel moeilijker in de geest te aanvaarden dan verantwoordelijkheid, want de schuld dat is iets waaraan je je niet onttrekken kunt, dat is een soort oorzaak en gevolg die in jezelf een rol speelt en waarbij je dus, erkennende waar je onjuist bent geweest, intentioneel, de ervaringen naar je toetrekt en de verplichtingen voor jezelf schept, misschien in een volgend leven, misschien in een sfeer, waardoor je dat geheel probeert uit te wissen. Schuld is dus iets dat je kunt beschouwen als iets dat je loost, dat weggewist kan worden. Een verantwoordelijkheid is een ervaring, die blijft altijd bestaan.

Zo zou je kunnen zeggen dat de "zonde" als zodanig misschien vergeven kan worden, maar dat het feit van het zondigen, de verantwoordelijkheid die daarin is gelegen, blijft bestaan en dat het schuldbesef eveneens niet wordt weggenomen. De schuld wordt aanvaardbaar gemaakt omdat zij geen verwerping meer inhoudt, maar zij moet toch worden uitgeboet. Dat zou men ook in de kerken moeten zeggen!

Vraag: Als je nu een verantwoordelijkheid op je laadt, volgt daar dan altijd een schuld uit? Kan schuld ook in de positieve zin gezien worden?

Antwoord: Nu, schuld wordt in het algemeen negatief geïnterpreteerd, omdat wij voor het tegendeel van schuld een ander woord gebruiken, namelijk verdienste. Daarom zou ik zeggen dat schuld eigenlijk maar alleen negatief te interpreteren is.

Verantwoordelijkheid is zowel negatief als positief. Wanneer je aan je verantwoordelijkheid voldoet, dan is dat positief, dat is een ervaring die een beheersing heeft ingehouden, waardoor zowel de beheersing als de ervaring geestelijk een vergroting van beheersing ten aanzien van factoren inhoudt, terwijl de ervaring een juistere erkenningsmogelijkheid inhoudt. Heb je een verantwoordelijkheid waarbij je gefaald hebt, hetzij in de erkenning, hetzij in de volbrenging ervan, ontstaat dus een soort tekort en dat tekort moet je aanvullen. Maar het is een aanvulling die uit beleving, uit ervaring, bestaat en waarbij je dus niet innerlijk gebonden bent. Het is alleen een constateren.

Wanneer je dus een verantwoordelijkheid op de juiste wijze hebt aanvaard, dan heb je dingen gedaan die positief zijn voor anderen en dan is dat een verdienste, omdat in de relatie tot die ander je als het ware een reactie verkrijgt, waardoor zij geestelijk en in latere incarnatie misschien ook zuiver stoffelijk, jou weer zullen helpen en dienen. Er bestaat een soort verplichting van de ander tegenover jou, die dan tot uiting komt in een harmonische band.

Het heeft dus niet te maken met objectieve feiten, de schuld kan alleen bepaald worden door mijn eigen ervaringen. En in de geest gebeurt dat inderdaad, vergeet u dat niet, van datgene wat mijn actie of verantwoordelijkheid betekend heeft voor anderen, omdat ik (zeg maar in een droom - het is de zelferkenning de zelfbeleving) de rol van de ander zelf ook speel. Wanneer je slaat ben je gelijktijdig ook degene die wordt geslagen, waardoor je weet waarom geslagen werd en wat de slag betekende.

Vraag: Iemand heeft al ontzettend veel voor iemand of anderen gedaan. Een tijd geleden ontmoette die persoon iemand anders en vroeg: Nu bekom ik tegenslag en ook tegenwerking door diegene die ik geholpen heb. Is dit het gevolg van naastenliefde? Waarop de derde antwoordde: U hebt uw naaste niet lief gehad zoals u zelf, u hebt hem méér lief gehad dan uzelf en dat is de rede. Wat stelt u daar tegenover broeder?

Antwoord: Nu, die uitspraak die kan op waarheid berusten. Ik kan geen zuiver persoonlijk geval beoordelen en kan die uitspraak dus niet onderschrijven. Maar er zijn een paar punten waarmee je rekening moet houden:

Ten eerste, wanneer je dus te goed bent tegenover iemand, dan schep je in het besef van die ander een verweer. Die gaat je haten omdat hij je zoveel schuldig is. Het is een gek versohijnsel, maar wanneer iemand te veel wordt gegeven dan voelt hij zich zo zwaar verplicht en zal je om die verplichting gaan haten. Het betekent dus in ieder geval dat de naastenliefde niet volledig juist begrepen is. Want naastenliefde is weldegelijk een ander helpen, maar wel zo ver helpen dat hij in staat is zichzelf te helpen. Op het ogenblik dat je verder gaat dan dat schep je dus een verhouding, waarbij je de verantwoordelijkheid voor die ander wilt gaan dragen en daarbij de zelfstandigheid en de persoonlijke waarde van de ander in feite schaadt.

Vraag: Moet men de ander dwingen om zijn verantwoordelijkheid te dragen?

Antwoord: Nee, ik geloof niet dat je iemand kunt dwingen om zijn verantwoordelijkheid te dragen.

Je kunt alleen weigeren de verantwoordelijkheid te dragen voor die ander, dus inplaats van die ander. Voorbeeld: Iemand heeft geen geld, hij vraagt mij om wat geld. Ik geef hem honderd gulden. Hij gaat naar de eerste de beste bierbron die hij in de buurt vindt en begint te drinken. Dan kan ik zeggen: Ja, maar dat is de bedoeling niet, dat vind ik verschrikkelijk, daarvoor heb ik dat geld niet gegeven. Maar nu jij hebt ingegrepen ligt daar jouw verantwoordelijkheid. Je hebt hem dat gegeven omdat je medelijden had, of omdat je het gevoel had, ik moet hem helpen. Goed, maar dan moet je hem ook verder zijn gang laten gaan.

Een ander voorbeeld: Een gezin dreigt uiteen te vallen, één der ouders haalt allerlei gekke kunsten uit. Nu wil je gaan helpen. Nu betekent de naastenliefde niet dat je dat gezin aan elkaar moet gaan smeden, dat kun je niet. Het betekent ook niet dat, als een van die ouders zijn verplichtingen te licht opneemt, dat je die verplichtingen dan maar op je gaat nemen. Het betekent wel dat je ervoor kunt zorgen dat bijvoorbeeld de kinderen er niet teveel onder lijden, punt één. En punt twee, dat de ouders dus de mogelijkheid krijgen, zo goed en zo kwaad als het kan, om te begrijpen wat er aan de hand is. En zodra dat gebeurd is, dat je ziet, zij weten wat er aan de hand is, zij weten waar zij falen, en zij willen ermee doorgaan, dan moet je je ook terug kunnen trekken. Een mens heeft ook het recht op zijn eigen fouten, niet alleen het recht op andermans deugden.

Vraag: Wanneer weet je dat die ander het beseft?

Antwoord: Ik geloof dat je dat wel aanvoelt. Het gaat er niet om of wordt beseft of hij of zij fout is, dat kun je een ander toch niet bijbrengen, en als je het bijbrengt zullen zij het moeilijk toegeven. Maar wat jij hebt gezegd, dat moet begrepen zijn, en wat je hebt gedaan, dat moet dus duidelijk zijn. En dan komt er een ogenblik dat je moet zeggen: Nu heb ik duidelijk gemaakt hoe het is, maar als vader of moeder niet op de kinderen willen passen, kan ik het ook niet doen; ik kan er hoogstens voor zorgen dat bekend wordt dat er niet op die kinderen gepast wordt.

Vraag: Dan mag men het ook weigeren?

Antwoord: Ja, want het is toch heel duidelijk, als je mensen te veel gaat helpen dan komen zij nergens. Neem bijvoorbeeld een blinde, dat is erg voor die mensen, je kunt ontzettend veel medelijden met ze hebben, je kunt zeggen, ik breng je even hierheen, ik breng je daarheen, maar er kan een ogenblik zijn dat je er niet bent en dat zij ergens naar toe moeten en dan gebeuren er ongelukken, dan zijn zij hulpeloos. Laat ze dus zoveel mogelijk hun eigen weg zoeken, kijk desnoods een beetje uit dat, als het gevaarlijk wordt, u denkt, hier gaat het mis, dat u even helpend kunt ingrijpen, maar blijf er dan weer niet bij, maar laat ze verder zelf gaan. Zoals je dat tegenover blinden doet, moet je dat ook tegenover de anderen in de maatschappij doen. Je mag dus zeggen, dit is gevaarlijk, ik zal ze even helpen, maar laat ze dan verder gaan en ga er dan niet achteraan lopen zodat zij weten, er is iemand die op mij let. Laat ze het rustig zelf doen. Het is beter dat iemand ten onder gaat in het besef van zijn eigen

waardigheid, dan dat een ondergang voorkomen wordt in uiterlijke zin en hij gelijktijdig alle respect voor zichzelf, en meestal ook elke genegenheid voor de wereld, verliest. Je moet de mens zijn eigenwaarde laten.

Vraag: Is het fout om bepaalde omstandigheden in de hand te werken om vermeende fouten beter te doen inzien?

Antwoord: Wanneer u omstandigheden schept die niet dwingend zijn, dan acht ik het juist. Maar op het ogenblik dat je een situatie schept waaraan men niet meer door eigen pogen of denken zou kunnen ontkomen, tenzij op een door u bepaalde weg, dan acht ik het verkeerd. Laten wij het zo zeggen: Wanneer iemand teveel drinkt, dan mag u gerust ook eens een glas gal daartussen zetten. Als hij het uitdrinkt dan weet hij dat niet alle drank goed is. Maar u mag niet alle glazen door gal vervangen. Er moet een keuzemogelijkheid blijven, de mens moet zelf verder kunnen gaan. Hij moet zijn eigen reactie kunnen bepalen. Al is hij duizendmaal, vanuit uw standpunt, helemaal verkeerd, dan is het nog beter dat die mens zijn eigen weg kan gaan, dan dat hij door u uiterlijk geleid wordt en innerlijk (want dat is dan meestal het gevolg) het niet kan verwerken.

Vraag: Je naaste méér liefhebben dan jezelf, is dat fout?

Antwoord: Dat is op zichzelf niet fout, maar het is wel fout wanneer je méér voor je naaste wil doen dan voor jezelf. Want dan ga je proberen om andermans leven te leiden in plaats van je eigen leven, en dat is voor jezelf verkeerd en ook voor de ander.

Vraag: Maar kun je in een bepaald geval iemand moeten helpen door meer te doen dan je normaal voor jezelf zou doen? Dat dit nog noodzakelijk kan zijn voor die mens?

Antwoord: Dat kan noodzakelijk zijn, inderdaad. Maar dan moet je toch altijd iets voor die ander te doen over laten. Bij wijze van spreken, je kunt tegen iemand zeggen: Je hebt geld nodig, hier is het, en het in zijn handen duwen. Maar dat is eigenlijk fout. Je kunt tegen die ander zeggen: Kijk eens, je hebt het werkelijk hard nodig, zó kun je het verdienen, ook wanneer dus de beloning en de dienst niet in verdere relatie met elkaar staan, maar dat hij een tegenprestatie levert.

Kijk eens, wanneer iemand zwaar gewond is, jezelf verbind je misschien niet, maar die ander zul je moeten verbinden. In die zin ook, maar dat wil zeggen dat je het noodzakelijke doet, en dat wil niet zeggen, dat je dan ook nog gaat proberen voor die ander te leven.

Heb uw naasten lief gelijk uzelf. Dat wil zeggen, besef de gelijkwaardigheid tussen u en eenieder met wie u in contact komt. En dan voor de rest is het gewoon, doe aan een ander wat je aan jezelf zou wensen dat men zou doen. Niet in de zin van, vervul je eigen wensen aan anderen, maar geef een ander dezelfde mogelijkheden die je voor jezelf zou wensen, wanneer je in een hopeloze toestand was. Daar komt het op neer.

Vraag: Kunt u een praktisch voorbeeld geven om het gewenste te bereiken op basis van magie?

Voorbeeld: Een lamme doen gaan, een dode laten opstaan, een zieke genezen.

Antwoord: Ja, het is allemaal mogelijk.

Een lamme doen gaan. Wanneer de verlamming in het zenuwstelsel ligt dan is het betrekkelijk eenvoudig, wanneer je dus een voldoende eigen kracht weet op te brengen om de defecten eigenlijk van het zenuwstelsel kort te sluiten, dus een zo grote kracht op die persoon te leggen dat daardoor die kortsluiting ontstaat. De magische middelen die je daarvoor kunt gebruiken zijn: Incantaties, gebeden, vasten, reiniging en offer, er zijn verschillende mogelijkheden voor.

Doden doen opstaan, dat kan alleen onder zeer bepaalde omstandigheden en wel wanneer het koord tussen stof en geest nog niet volledig verbroken is. Dan is het magisch alleen te doen door jezelf in trance te brengen, en daar werken vaak bepaalde reukmiddelen aan mee. Dan zendt men de eigen geest uit langs het koord en tracht de persoonlijkheid te bereiken en terug te roepen. Wanneer men dit met voldoende argumenten en nadruk doet kan men daarin slagen.

Een zieke genezen: Als u voldoende in de kracht gelooft, in de kraacht die in uzelf bestaat, en een ander is ziek, dan kunt u hem de kracht geven waarmee hij die ziekte kan overwinnen. Maar de ander zal de noodzaak van de genezing eerst moeten aanvaarden voordat u hem kunt helpen.

Vraag: Iemand die een tijd lang gefaald heeft ten opzichte van anderen, hij ziet de fouten in en hij geeft ze toe ten opzichte van die andere personen. Deze weigeren echter de toegeving en de goedmaking. Wie draagt hier dan de verantwoordelijkheid voor de gevolgen?

Antwoord: Wanneer de persoon in kwestie zijn fouten heeft toegegeven, en dus volkomen bereid is om daarvoor te boeten en eventueel de gevolgen daarvan te herstellen, dan is degene die het weigert aansprakelijk voor alle gevolgen.

Vraag: Kunt u het verschil geven tussen noodzakelijkheid en wensen?

Antwoord: Nu, wensen zijn de dingen die je wel graag waar zou zien worden, maar waar het eigenlijk wel zonder kan. En waarvan je, in de meeste gevallen, wanneer je het helemaal zou krijgen zoals je het je voorstelt, eigenlijk te veel zou hebben, je zou het niet eens prettig vinden.

Noodzakelijkheden zijn die dingen die voor het eigen bestaan inderdaad noodzakelijk zijn. In de moderne tijd kan dat dus onder meer betekenen, dat je materieel een redelijk soort van vrijheid, dus een tamelijk relaxed bestaan kunt voeren, dat je beschikt over de nodige middelen tot ontspanning, dat je de nodige mogelijkheden hebt van beweging, dat kan vervoer zijn en dergelijke dingen. Dat je dus zorgenvrij bent. Maar het betekent dus dat er geen luxe hoeft te zijn.

Noodzakelijkheden in deze tijd bestaan dus uit een beperkte, maar toch voldoende sociale zekerheid, een omgeving waarin men de nodige rust kan vinden, het aanwezig zijn van de nodige middelen tot voeding, tot ontspanning, en de mogelijkheid ook - dat mogen wij zeker niet vergeten - om regelmatig kortere perioden, tot een absolute geestelijke ontspanning te komen door een "vrij zijn" van alle geestelijke belasting, die door anderen veroorzaakt wordt. Dat is het werkelijk noodzakelijke.

De noodzakelijkheid wordt bepaald door het minimum van de bestaande behoefte, waarbij dus rekening moet worden gehouden met voldoende relaxatie. Het wenselijke wordt bepaald door hetgeen je prettig zou vinden.

Je kunt dus zeggen, het is nodig dat een mens zich kan ontspannen, maar dan kan hij dat ook ergens doen op de goedkoopste plaats in de schouwburg, hij hoeft niet op de duurste plaats te zitten.

Vraag: Hoe bestrijdt men moedeloosheid?

Antwoord: Dan moet je in de eerste plaats niet alles gaan opsommen dat verkeerd gaat, dan word je alleen nog maar beroerder. Moedeloosheid is meestal het gevolg daarvan. Ga de kleine prettige dingen na, doe dat elke avond. Vraag je dan af, wat heb ik nu voor leuke prettige dingen gedaan, waar hebben de mensen vriendelijk op mij gereageerd, waar heeft men mij toch wel weer een zekere kracht gegeven, waar heb ik zelf toch nog iets goed kunnen doen? Som deze positieve waarden op en doe dat kort voor het slapengaan. Gebruik het als instelling om, zo mogelijk, een uittreding in daarmee harmonische sferen tot stand te brengen, dan zal die moedeloosheid over het algemeen in zéér korte tijd verdwijnen.

Zodra je echter voortdurend je bezig houdt met hetgeen verkeerd is gegaan, de pech die je hebt gehad, het gebrek aan erkenning bij anderen, de moeilijke problemen waar je mee zit, dan maak je het voor jezelf steeds moeilijker om de lichte kant te zien. Alleen van die lichte kant kun je ooit de oplossing zien van je problemen, nooit uit de verzwaring die je eraan geeft, de nadruk van het probleem, maar juist door het afstand nemen daarvan kun je vaak de oplossing vinden.

Daarmee vrienden zijn wij aan het einde van onze bijeenkomst en tussen twee haakjes, vrienden, kijk een beetje uit, voor uw gezondheid vooral. Zorg voor voldoende vitaminen en laat uw opvliedendheid en uw somberheid u niet te veel te pakken krijgen. Anders heeft u grote kans dat u verschillende ziekten oploopt en dat is niet de bedoeling zeker?

Gewoon een beetje blijmoediger kijken, vergeet je zorgen en je ellende en al het andere maar eens, probeer een beetje mens te zijn. Als je vitaminen neemt, neem als het kan plantaardige en anders zijn er wel andere middelen voor. Ontspan u een beetje, maak u niet driftig en druk, en als u zich daar deze maand aan houdt dan zult u uw welzijn, vergelijkend met dat van uw omgeving, ontdekken en zeggen dat u er wel heel goed vanaf bent gekomen. Ik gun het u van harte en hoop er het beste van.

Goeden avond.